

Великдень

Андрій М'ястківський

Ми довго чекали Великодня. Дивились на іній — уявляли білий вишневий цвіт.

Вербної неділі принесли з церкви освячену лозу. Хльоскали нею тата, маму, братиків, сестричок — так проганяли зиму, приказуючи: "Не я б'ю, лоза б'є... тиждень — Великдень, Недалечко червоне яєчко!" Чекали Великодня...

от урочисто у церкві задзвонили дзвони. Зійшло веселе весняне сонечко і сповістило рясним промінням: "Христос воскрес!" Надворі розтала крига. З'явилася зелена травиця й тихо шелестить: "Христос воскрес!"

Вмиваймось, милі хлопчики й дівчатка, і притуляймо до щічок червоне яєчко, щоб завжди бути гарними. Перехрестімося до ікони, помолімося "Отче наш" І сідаймо до святкового столу, сказавши всім, хто в хаті:

— Христос воскрес!

Пообідавши, всі виходьмо з хати, хай невидимо увійдуть до неї наші родичі, яких вже немає на білому світі, й теж покуштують великодніх страв.

Винесімо худібці та птиці крихіт свяченої Паски і прокажімо:

— Христос воскрес!

Радіймо, що з воскресінням Христа настала весна, і сподіваймося, що вона принесе нам щастя.

Вітаймося з усіма, кого стрінемо, словами: "Христос воскрес!"

А як нас привітають, відповідаймо: "Воістину воскрес!"